

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pest Megyei Bíróság — Węgry) — Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság przeciwko Invitel Távközlési Zrt

(Sprawa C-472/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 3 ust. 1 i 3 — Artykuły 6 i 7 — Umowy konsumenckie — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana postanowień umownych przez przedsiębiorcę — Powództwo o zaniechanie naruszeń wytoczone na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe — Stwierdzenie nieuczciwego charakteru postanowienia umownego — Skutki prawne)

(2012/C 174/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Pest Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság

Strona pozwana: Invitel Távközlési Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pest Megyei Bíróság — Wykładnia art. 3 ust. 1 w związku z pkt 1 lit. j) i pkt 2 lit. d) załącznika, a także art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienie pozwalające przedsiębiorcy na jednostronną zmianę postanowień umowy bez ważnego powodu i bez wyraźnego opisu sposobu zmiany cen — Nieuczciwy charakter postanowienia — Skutki prawne wynikające ze stwierdzenia nieuczciwości danego postanowienia umownego w ramach powództwa w interesie zbiorowym

Sentencja

1) Do właściwości sądu krajowego, orzekającego w postępowaniu o zaniechanie naruszeń wszczętym na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe, należy dokonanie oceny, w świetle art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, nieuczciwego charakteru postanowienia umownego zawartego w sporządzonym przez przedsiębiorcę wzorcu umowy konsumenckiej, zgodnie z którym przedsiębiorcy przysługuje prawo jednostronnego dokonywania zmiany wysokości opłat związanych ze świadczoną przez niego usługą, przy czym postanowienie to nie określa w sposób jasny sposobu wyliczania wysokości opłat ani nie wskazuje uzasadnionych powodów takiej zmiany. Dokonując takiej oceny, sąd krajowy powinien w szczególności ustalić, czy — uwzględniając ogół postanowień wzorca umowy konsumenckiej obejmującego sporne postanowienie, a także mając na względzie przepisy

krajowe ustanawiające prawa i obowiązki, które mogą uzupełniać prawa i obowiązki określone w rozpatrywanym wzorcu — powody lub sposób zmiany wysokości opłat związanych ze świadczoną usługą zostały określone w sposób jasny i zrozumiały, a także, w odpowiednim wypadku, czy konsumentowi przysługuje uprawnienie do wypowiedzenia umowy.

2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z art. 7 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:

— nie stoją one na przeszkodzie temu, by stwierdzenie — w sprawie z powództwa o zaniechanie naruszeń, o którym mowa w art. 7 tej dyrektywy, wytoczonego na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe przeciwko przedsiębiorcy — nieważności nieuczciwego postanowienia umownego zawartego we wzorcu umowy konsumenckiej, wywierało, zgodnie z tymi przepisami, skutki wobec ogółu konsumentów, którzy zawarli z zainteresowanym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy, w tym wobec konsumentów, którzy nie byli stroną postępowania o zaniechanie naruszeń;

— w wypadku stwierdzenia nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umowy w ramach takiego postępowania sądy krajowe są zobowiązane, także na przyszłość, wyciągać z urzędu wszelkie konsekwencje wynikające z prawa krajowego, tak aby wspomniane postanowienie nie wiązało konsumentów, którzy zawarli z zainteresowanym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-508/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim złożony przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał już status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, lub przez członka jego rodziny — Wysokość opłat wymaganych przez właściwe organy — Charakter nieproporcjonalny — Przeszkoda w wykonywaniu prawa pobytu)

(2012/C 174/09)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels i J. Langer, pełnomocnicy)